Рабочы Бабруйска

№ 10 (51) 29 сакавіка – 4 красавіка 2001г. Наклад 299 ас. Паштовы адрас: 213 807, Бабруйск, а/с 25. Рэдактар Ігар ХОДЗЬКА.

НАШЫ ПРАВЫ

Пракуратура "высвятляе факты"

У артыкуле "Мая міліцыя мяне..." ("Рабочы Бабруйска" №2/43) мы распавядалі аб жорсткім абыходжанні супрацоўнікаў міліцыі з затрыманымі грамадзянамі. Адной з ахвяр, аб якой ўзгадвалася ў матэрыяле, быў загадчык аддзела культуры газеты "Коммерческий курьер" Уладзімір Рэпік.

Нагадаем, што ў ноч з 2 на 3 студзеня журналіста збіў натоўп п'янай моладзі. Нарад міліцыі, які праходзіў у той час побач, злачынства спыніў. Але... замест аднаго ліха звалілася іншае. Ад "ахоўнікаў парадку" Уладзіміру дасталося і багацця "расійска-татарскіх" выразаў, і "ласкі" гумавай дубінкі. У рэшце рэшт затрыманыя разам з ім хуліганы былі адпушчаны на волю, а журналіст, пад знявагі і пагрозы людзей у пагонах, правёў ноч у пастарунку. Суддзя Агладкава, якая з'явілася раніцай, не ўнікаючы ў сутнасць справы, вынесла вердыкт – 3000 рублёў штрафу.

Нягледзячы на тое, што гісторыі кшталту гэтай для нашай краіны – звычайная з'ява, і што даказаць сваю невінаватасць у такіх выпадках практычна немагчыма, Рэпік не скарыўся. Напісаныя ім заявы "пайшлі" у праваабарончыя арганізацыі: Беларускі Хельсінскі камітэт, "Вясну" і ў Пракуратуру Ленінскага раёну. Тая пачала "высвятляць факты". І вось, нарэшце, за подпісам Пракурора раёна, саветніка юстыцыі Гаўрыкава прыйшоў адказ. У ім паведамляецца, што па выніках праверкі скаргі Пракуратурай раёна вынесены пратэст на пастанову суддзі Агладкавай аб прыцягненні У. Рэпіка 3 студзеня 2001 года да адміністрацыйнай адказнасці па артыкулу 156 КаАП РБ (дробнае хуліганства). Адначасова начальніку УУС горада даручана правесці службовую праверку па факту парушэння законнасці пры яго затрыманні, дастаўцы ў дзяжурную часць РАУС і складання пратакола аб адміністрацыйным правапарушэнні з прыняццем рэагавання да вінаватых асоб. Аб выніках абяцалася паведаміць пазней. А ў выпадку нязгоды пацярпеламу прапанавалася абскардзіць рашэнне Пракурору вобласці.

І ўсё ж пачакаем гучна пляскаць у далоні, бо яшчэ не вядома, ці будзе справядлівасць адноўленая, а злачынцы, у тым ліку і міліцыянеры, пакараныя. Тым больш, што нават прабачэння У. Рэпік ад іх так і не дачакаўся.

Віктар КАЧАН.

SOS!

Звонок о помощи

В редакцию позвонили работники детского сада № 68 (Меховая фабрика). Им не выплачена зарплата за январь и февраль – у предприятия нет денег. Если в прошлом году им помогали из бюджета, то в этом такой возможности нет. Зарплату обещают выплатить не раньше апреля. К сожалению позвонившие отказались назвать свои фамилии.

И. ХОДЬКО.

ВЫБОРЫ

Профессия – избиратель

Семинар "Избирательное право в Республике Беларусь" провела в Бобруйске Белорусская организация трудящихся женщин.

Юристы Сергей Альфер и Георгий Куневич ознакомили присутствующих с международными стандартами, принципами и нормами избирательного права, провели сравнительный анализ с нашим национальным законодательством.

Многие из женщин – участниц семинара – принимали участие в парламентских выборах 2000 г. в качестве наблюдателей. Они поделились впечатлениями и опытом своей работы на наблюдательных участках.

Разгорелась горячая дискуссия. Как общее убеждение, был вынесен вердикт многим членам участковых избирательных комиссий – многие из них не только не знают основ избирательного права в нашей стране, но и самого Избирательного кодекса в глаза не видели. А ведь именно эти комиссии организуют и проводят жизненно важные для каждого гражданского общества свободные и демократические выборы. Как можно качественно выполнять такую работу, не зная ее нюансов? Тем более что за нарушения избирательного процесса член комиссии может схлопотать 5 лет тюрьмы.

Отдельно обсуждали участники семинара и статус наблюдателя. Оказывается, институт наблюдателей был заложен еще в Конституции СССР 1937 года, как это ни издевательски звучит. Что уж говорить про наше время.

Эмоциональной была речь председателя городской организации БОТЖ Натальи Цымбурской. По ее словам, активность бобруйских женщин очень высока, это выразилось в том, что 86% наблюдателей на парламентских выборах в трех бобруйских округах составили именно женщины.

Участники семинара убеждены, что именно женщины решат на осенних выборах судьбу Беларуси, ведь в нашей стране проживает 53% представительниц давно уже не слабого пола.

Л. РОДИКОВА.

МЫ И ОБЩЕСТВО

БЕРЕГИ ЧЕСТЬ СМОЛОДУ

Закончился осенне-зимний призыв в армию, и очередные ребята отправились в войска проходить армейскую службу.

Одни считают армию школой мужества, которую должен пройти каждый мужчина. Другие, которых большинство, – дурдомом и потерей лучших лет жизни. Ведь действительно, маршировка по плацу, предварительно почищенному зубной щеткой, покраска листьев на деревьях и прочие армейские "штучки" нормальному человеку не будут в радость. Но не стоит, однако, нагонять преждевременный страх на мам призывников, ведь не во всех частях такой бардак происходит.

В общем, кому как повезет. И вот кое-кто попадает в так называемые "элитные войска" – внутренние. Трудно понять принцип отбора "элитных" ребят. Ведь при приеме на работу в милицию не ограничиваются только лишь изучением характеристики и всей подноготной семьи, и то в итоге оказывается, что взяли "черт знает кого". А тут совсем пацанов наделяют весьма большими полномочиями, хотя и под присмотром "старших товарищей". Только ведь эти воспитатели бывают разными и порой являют собой не лучший пример для подражания. В итоге новоиспеченные "правоохранители", быстро освоившись в новой обстановке, осознав свою "важность и значимость", начинают действовать. Да так, что в своем беззаконии превосходят собственных кураторов. И уже никого не удивляют истории о том, как солдаты в милицейской форме, для пополнения своих табачных запасов, "щемят" бабушек, торгующих сигаретами, а у пьяненьких мужиков после "общения" с ними пропадают деньги. Куда же смотрят "отцы-командиры"? Ведь эта вседозволенность просто коверкает психику ребят и приучает жить по принципу: "Тот прав, у кого больше прав". В кого они превратятся после такой "школы мужества"? И будут ли по возвращении домой гордиться своей службой и рассказывать о своих "подвигах" родным и друзьям?

СТУДЕНТ (ДМБ-88).

P.S. *Министр внутренних дел Владимир Наумов, подводя итоги работы подчиненных за 2000 г., кроме успехов отметил и негативные факты. Так в прошлом году около 10 тысяч сотрудников МВД (10% от общего состава) были замешаны в тех или иных противоправных деяниях. Структура провинившихся и, соответственно, наказаний такова: 5433 работника милиции и военнослужащих внутренних войск наказаны от выговора до понижения в звании. Возбуждено 116 уголовных дел, 90 человек осуждены. Основная проблема МВД – превышение власти, ДТП и взятки. В. Наумов признал: "Имеется еще достаточно фактов, когда действия сотрудников никак не соизмеряются с их предназначением в нашей стране. В этом направлении много взята жесточайшая линия. Я предупредил, что каждый руководитель несет персональную ответственность за действия своих подчиненных".*

К вышесказанному следует добавить, что большая часть провинившихся была выявлена собственными силами министерства. И если самостоятельно выявлено, что каждый десятый сотрудник провинился, то можно представить, какая была бы цифра, если бы в МВД тщательно поработали по всем заявлениям граждан.

ШКОЛА

Бабруйскія таленты

У дзіцячай музычнай школе №2 прайшоў конкурс сольных праграм навучэнцаў музычных школ горада па класах скрыпкі, віяланчэлі і кантрабаса. Удзельнікі былі падзелены на тры ўзроставыя групы. Вось імёны пераможцаў.

Скрыпка. 1 месца – старэйшая група – Насця Васільева (ДМШ №3); сярэдняя група – падзялілі Алеся Юркавец (ДМШ №2) і Алена Мігас (ДМШ №2); 2 месца – малодшая група – Глеб Сіліч (ДМШ №1).

Віяланчэль. Старэйшая група: 1 месца – Надзя Парахневіч (ДМШ №2); 2 месца – Лена Кудасава (ДМШ №1); 3 месца – Насця Савостава (ДМШ №3); сярэдняя група: 1 месца – Вольга Зубовіч (ДМШ №2); 2 месца – Жэня Свірскі (ДМШ №1); малодшая група: 1 месца – Таня Сафронава (ДМШ №2) і Люда Асташонак (ДМШ №2); 2 месца – Яна Лаўрова (ДМШ №2); 3 месца – Дзіма Ташматаў (ДМШ №3).

Кантрабас. 1 месца – Сяргей Сляпнеў (ДМШ №2).

Пераможцам уручаны сувеніры ад гаркама прафсаюзаў работнікаў культуры.

Л. РОДЗІКАВА.

Дзень прагульшчыка

21-га сакавіка, у апошні дзень зімы па астранамічным календары, са Славянскай гімназіі, што ў цэнтры горада, выбегла радасная чарада дзяцей на чале з настаўнікамі Н.А. Рагожнікавай і Д.А. Доўгалем і шпарка накіравалася ў бок Бярэзіны. У руках пяцікласнікі-гімназісты трымалі выраблены з рыззя лялек. Так Славянская гімназія (дырэктар – Б.Г. Марозаў), што вядомая сваёй асветніцкай дзейнасцю ў галіне славяназнаўства, адзначала адно з самых любімых свят польскіх школьнікаў – Дзень прагульшчыка. У гэты дзень вучні прыходзяць да школы без торбаў, робяць лялькі (па-польску называюцца Мажанны) ды ідуць іх тапіць у рацэ. Разам з лялькамі сплывае зіма і ўсё дрэннае, што назапасілася за год. Гімназісты ўтапілі лялек (не настаўнікаў!), паваздзілі карагоды, падзівіліся на вясляроў, нараблі здымкаў і вярнуліся дахаты з пытаннем: "Чаму дзень прагульшчыка адзначаецца толькі раз на год"?

Д. ВАГАРОВІЧ.

ЧЕЛОВЕК И ЗАКОН

НЕ ИМЕЙ СТО ДРУЗЕЙ!

А ИМЕЙ СТО РУБЛЕЙ ДА ХОРОШЕГО АДВОКАТА

(шутка юристов)

Данный материал подготовлен после многочисленных обращений бобруйчан в правозащитный центр "Весна" с просьбой составить заявление в суд.

Бобруйчане нередко при обращении в суд сталкиваются с тем обстоятельством, что их "самиздатовские" заявления не принимают, а авторов отправляют в юридическую консультацию. Там, мол, разъяснят правовые возможности, составят заявление и подготовят необходимые документы. Все будет юридически грамотно и красиво, правда, это будет стоить денег, по нынешним временам немалых. А если учесть и госпошлину, то получится весьма внушительная сумма. Вследствие того, что не все граждане обладают необходимыми для этого средствами, многие вынуждены отказываться от обращения в суд. Тем самым лишая себя возможности осуществить свое законное право. Получается, если в развитии экономики, в деле построения демократическо-правового государства мы отстаем от развитых стран, то в судебном делопроизводстве уже догоняем. Правда, только в том плане, что "таскаться" по судам дело весьма накладное, и наибольший шанс выиграть дело имеет тот, кто имеет возможность оплатить услуги лучших юристов. Вот такой принцип состязательности, но не доказательств, а кошельков. Поэтому было бы целесообразно, чтобы суды подходили выборочно при приеме заявлений. Ведь далеко не все дела настолько сложны, чтобы при обращении в суд требовалась квалифицированная помощь юриста. И вполне хватит своего интеллекта, чтобы составить заявление и подготовить необходимые документы. К тому же, в законодательстве нет прямых ссылок на то, чтобы заявления от граждан принимались через "посредника" — юридическую консультацию. Скорее всего, действует ведомственная инструкция, которая упрощает работу суда, а юридическую консультацию "снабжает" клиентами.

СТУДЕНТ.

Свои обращения, отклики, пожелания вы можете прислать нам на адрес: 213809, Бобруйск, а/я 25.

НЕ СКУЧАЕМ

Осторожно! Падучая болезнь!

Интересно, кто придумал назвать одну из бобруйских улиц именем первого космонавта? Вот вам последствия.

17-го марта двое студентов, проживающих в общежитиях по улице Гагарина (дома №№ 40,42), приняв на грудь для невесомости, попытались повторить подвиг того, кому улица обязана названием. Сначала преодолеть земное притяжение решил гражданин Х., проживающий на 4-м этаже дома № 40, а через несколько минут, независимо от Х., с 3-го этажа дома № 42 на ту же орбиту вышел бобруйчанин Ж. Обоих доставили в травмопункт больницы БШК. Один отделался переломом, другой – лёгким испугом.

Проанализировав случившееся, хочется:

а) спросить у жителей остальных домов на улице Гагарина: а вам слабо?

б) порекомендовать переименовать улицу Гагарина в улицу Х. или Ж. либо в какую-нибудь более приземлённую – Червякова, что ли. Рождённый ползать летать не будет;

в) посоветовать горожанам впредь смотреть не под ноги и не по сторонам, а считать ворон, то есть глядеть вверх – оттуда к вам уже несётся очередной астронавт.

Кстати, осадки в виде мужчин этими двумя случаями не закончились. Того же 17-го марта из окна 2-го этажа, также позабыв о парашюте, вылетел ещё один бобруйчанин...

Д. ДОВГАЛЬ.

МАЛАДЗЁВАЯ КУЛЬТУРА

Веснавое абуджэнне

Пачалася вясна. Няхай сабе і не вельмі цёплая, але вясна. Зараз, як вядома, час абуджэння ўсяго жыцця. Выходзячы з традыцый абуджэння, пачала абуджацца і моладзь горада. Так, 15 сакавіка у гарадскім Доме афіцэраў прайшоў рок-канцэрт, што зладжаны быў кіраўніком рокавага клубу "Цэнтры Фуга" Юрыям Мішчанкам. У той вечар ігралі панк. Суадносна, на канцэрце сабраліся і маладыя людзі, што адносяць сябе да панкаў ці рокераў. У той вечар іх бавілі гурты "Ацетиллен" (Гомель), "Ветер" (Солигорск), "Корсар" ды "Кіпер" (Бабруйск). Неблагая музыка, але на любіцеля, як кажуць.

Наступным днём у самым модным моладзёвым клубе "RELAX" адбыўся першы ў гісторыі горада фестываль рэп-музыкі "Рэп-штурм-2001". Там чыталі рэп, танцавалі хіп-хоп і бавілі час людзі, што завуць сябе рэперамі, – ў шырокіх штанах, нацягнутых на самыя вочы капялюшыках. На вечарыне выступалі гарадскія каманды (танцавалі) STREET BREAKERS GANG, B-FIGHTERS CREW, RAID B-BOY CREW, WHITE NIGERS CREW, JET BOYS CREW, (чыталі рэп) B.K. SCHOOL, PRAPAГАНДА, БЕSПРЕДЕЛ, Мирон, M.C. BOB, а іх творчасць судзілі ЭРОС-V ды тутэйшыя хлопцы D.J. МУХОМОР і M.C. $a-ШОК. Спаборніцтвы рэперскіх камандаў – гэта на рэдкасць дзіўная і цікавая рэч. Усё праходзіць па наступнай схеме: спачатку самі каманды вызначаюць, за якое месца яны будуць спаборнічаць, а потым пачынаюцца "бойкі" у чытанні тэкстаў (спевах), танцах і шоу. За пэўны час каманда павінна не толькі паказаць сваё майстэрства, але і зладзіць сапраўднае відовішча.

У рэшце рэшт вызначыліся пераможцы. Першае месца адзінагалосна аддалі камандзе STREET BREAKERS GANG, яны сталіся лепшымі ва ўсіх намінацыях! Другое месца занялі B-FIGHTERS CREW, трэцяе – у RAID B-BOY CREW; лепшым бі-боем (танцорам) стаў Зялёны з каманды пераможцы.

Але тыдзень той скончыўся яшчэ і цудоўным канцэртам узорнага тэатра песні "ШЫНА-НАЙ".

Вось так, прыйшла вясна, прыйшло культурнае жыццё ў наш горад. Адпачывайце і вы з радасцю!

Алёна АНДРЭЕВА.

ХТО ЁСЦЬ ХТО

Першакрасавіцкая праўда пра супрацоўнікаў "Рабочага Бабруйска".

1) Прозвішча рэдактара "РБ" – **Ігара Ходзькі** – на самой справе – мянушка. Проста Ігар баіцца тралейбусаў і ўвесь час ходзіць пешкі, прыкрываючыся тым, што трэба разнесці новыя газеты ва ўстановы горада.

2) Спартыўны і грамадска-палітычны аглядальнік "РБ" **Віктар Качан** іграе левым паўабаронцам у дублі "Белшыны" і адказвае за маральны дух каманды.

3) Штатны гісторык "РБ" **Алесь Чыгір** – пляменнік экс-прэм'ера Міхаіла Чыгіра. Да пядаўпяга часу дапамагаў прэм'ераўскаму сыну – свайму дваюраднаму брату Аляксандру Чыгіру зганяць аўтамабілі і прадаваць іх на запчасткі.

4) Надзея Кокаш, якая піша пра замежныя краіны, стварае ўсе свае шэдэўры на кухні прыватнай хаты ў Цітаўцы. Ніколі ў жыцці яна не выязджала з Бабруйска далей Яловікаў.

5) Знаўцы маладзёвых плыняў і аб'яднанняў горада **Алёне Андрэевай** – 64 гады, як сама прызналася. А на самой справе – і таго болей.

6) Больш за ўсё на свеце супрацоўнікі сацыяльных службаў і прамысловых прадпрыемстваў горада баяцца не штрафаў, вымоў ці пазбаўлення прэмій, а гнеўных, выкрываючых артыкулаў **Людмілы Родзікавай** з "РБ".

7) "Пабытовая дэтэктыўшчыца" "РБ" **А. Вярбіцкая** сама заказвае злачынствы, а пасля пра іх піша.

8) Спецыяліст "РБ" па гарадской сістэме аховы здароўя **Зьміцер Берднікаў** з'яўляецца сталым кліентам клінікі для людзей з адхіленнямі ў псіхіцы.

9) Сумленны супрацоўнік "РБ", аўтар гэтага праўдзівага артыкула, **Дзмітрый Доўгаль** шукае сабе прытулку на перыяд чытання іншымі журналістамі "РБ" гэтага матэрыяла.

УСМІХНЕМСЯ

Мода для моладзі пачатку стагоддзя

Вясноваю парою хочацца выглядаць як ніколі стыльна. Але што рабіць, калі стварыць адпаведны імідж няма ніякай магчымасці. Скураная куртка дашчэнту абдрыпалася, турэцкія боцікі ўжо месяц цякуць і слёзна просяць есці, адзіны швэдар моль пасекла, спераду ён увесь у дзірках. Да таго ж бацька прапіў заробак, а маці наогул бібліятэкарша... Не пашанцавала. Але не засмучайцеся! З гэтай сітуацыі ёсць некалькі выйсцяў.

Можна замест шкарпэтак насіць пластыкавыя пакеты, апранаць швэдар ззаду-наперад, куртку не здымаць, каб ніхто дзіравай спіны не пабачыў, і не зашпільваць. Так больш стыльна, да таго ж абдрыпаныя кішэні амаль не заўважны.

На дыскатэку лепш прыходзіць з надыходам цемры ў чорных акулярах. Недахопы вашага гардэробу не будуць кідацца ў вочы ні вам, ні вашым знаёмым.

Калі вы адносіце сябе да больш прагрэсіўнай часткі моладзі, зірніце на праблему творча. Боцікі драныя? Бацькавы бахілы для рыбалкі, чым горшыя? Швэдар дзіравы? Апраніце яго на стракітную маечку альбо голае цела, каб было відаць здаля. Кантрасты цяперака ў модзе.

Ззаду пацёрліся джынсы? Упрыгожце іх латкаю ў чырвона-зялёных танах. Старэнькую куртку змяніце на новую шэрую кухвайку. Сёлета шэры колер – хіт сезону, так было напісана ў расійскім часопісе для буржуйскіх мамзэляў "Касмапалітэн".

Няма шэрай? Смела ўсцягвайце на плечы чорную і качайцеся ў ёй на лесвічнай пляцоўцы, пакуль не дасягнеце жаданага адцення.

Ну вось. Зараз ваш выгляд адпавядае вашаму дабрабыту. І гэта цудоўна! Бо занадта дарагое аддзенне пры нізкім узроўні жыцця сведчыць аб легкадумнасці. Пра гэта яшчэ ў "Дамастрoі" напісана. Так што не саромейцеся. Няхай будзе сорамна тым, хто давёў вас да такога стану. Смела адпраўляйцеся на якое-небудзь абавязкова-добраахвотнае мерапрыемства, прысвечанае светлым датам нашага календара. БПСМ будзе вам удзячны. Па-першае, вы ўнясеце прыемную разнастайнасць у нудную ўрачыстую частку. Па-другое, на ўласным прыкладзе прадэманструеце паляпшэнне становішча моладзі ў краіне.

Таццяна БАРЫСІК.

Абвестка

***1 красавіка** калля будынка піўзавода адбудзецца несанкцыянаваная акцыя ў падтрымку бабруйскага, беларускага піва. Позунгі зацверджаны: "Балтику долой", "Мы не матросы", "Не дурыце нам галовы ершом №9"!*

Піва прыносіць не патрэбна.

Аргкамітэт 2 чалавекі, чакаем трэцяга.

* * *

***1 красавіка** ў гарадскім парку адбудзецца спаборніцтва па гульні ў даміно пад назвай "Забі казла", прысвечаная дзесяцігоддзю НАК (Нацыянальнага алімпійскага камітэта).*

Уваход вольны. Даміно захапіце.

ГЛАС НАРОДА

Если бы я вдруг стал у руля...

Наш город — шестой по величине в республике. А, значит, не такой уж захолустный. Есть у нас свой председатель горисполкома, которого некоторые журналисты величают мэром (что ж, пусть так, оно и короче, и круче). Хоть не выборный, а назначенный, он, тем не менее, – "городской голова", как должное по должности принимающий и терпящий головную боль по проблемам подначаленного ему Бобруйска.

Но море проблем не мелеет. Кое-где даже штормит. И горожане, кто тише, кто громче, кто цензурно, кто — не очень, высказывают недовольство по поводу тех или иных недостатков. Что интересно, такие эмоциональные всплески частенько венчает многозначительно незаконченная фраза: "Вот если бы я был мэром...". А может действительно не все видно "сверху"?

«Что бы вы сделали, окажись в одночасье в кресле главы городской администрации?» На этот вопрос мы предложили ответить жителям Бобруйска. Наиболее интересные мнения предлагаем вашему вниманию.

Николай Владимирович, 45 лет:

— *Отремонтировал бы дороги. Да и городской пассажирский транспорт отремонтировать было бы неплохо.*

Елена Ивановна:

— *В городе надо менять все. Все архитектурное убожество сравняла бы с землей, а на этом месте построила новое, красивое.*

Александр, 24 года:

— *Создал бы условия, наиболее благоприятные для предпринимательства.*

Игорь Николаевич, 36 лет:

— *Построил бы нормальный "человеческий" морг вместо нынешней "свалки трупов". И еще установил бы в городском парке пару новых аттракционов для детей. Ведь отношение к умершим и детям как раз и определяет культуру общества.*

Виктор Сергеевич, 40 лет:

— *Бросил бы все силы на строительство стадиона европейского класса.*

Наталья Викторовна:

— *Наказала бы работникам сферы обслуживания в обязательном порядке улыбаться клиентам.*

Сергей Петрович, 65 лет:

— *Усилил бы контроль за сезонным спиливанием деревьев в черте города. Достаточно примеров, когда пилили "от фонаря", не по делу.*

Александр Анатольевич, 31 год:

— *Повыкорчевывал бы "Ильичей" и переплавил бы на что-нибудь менее кровавое и более веселое. Или продал бы как ценный лом; деньги — в городской бюджет.*

Ирина Евгеньевна:

— *Переименовала бы центральную площадь и многие улицы. Вместо разных Марксов, Либкнехтов, Советских и Социалистических можно ведь придумать красивые, жизнерадостные названия. Или вернуть те, что были в досоветские времена.*

А напоследок — самое "рациональное" мнение от **Игоря** (42 года) в недавнем прошлом предпринимателя: *"Каждый месяц выступал бы с отчетом перед бобруйчанами о конкретных городских делах. О том, что планируется, что уже сделано, и почему не сделано то, что должно было быть сделано..."*

Опрашивал народ
А. ЛИТВИНОВ.

ВУЧОБА

Пачнем мяняць гэты свет з сябе!

Два сакавіцкіх дня мы, актывісткі недзяржаўных арганізацый горада, прысвяцілі працы над сабою на семінары-трэнінгу. Мэтаю трэнінга было павышэнне ўпэўненасці ў сабе і асэнсаванне свайго месца ў грамадстве.

Праграма пачалася са знаёмства. Кожная ўдзельніца мусіла назваць сваё імя і сказаць, чым яна ганарыцца. Трэба адзначыць, што не для ўсіх гэта было лёгкай справай, бо спрацоўваў выхаваны ў нас прынцып: не хвалі сябе, няхай людзі пахваляць. І часам жанчыне лягчэй быць "шэраю мышкай", чым прызнаць уласныя станоўчыя якасці.

Потым мы малявалі "цыбуліну самаасэнсавання", гэта значыць, вызначалі, у якіх сацыяльных ролях (маці, дачкі, грамадскага дзеяча і г.д.) мы сябе адчуваем больш упэўнена, кім самім сабе здаемся.

Мы выпрацавалі свае "правілы гульні" – падпісалі кантракт:

- кожная думка мае права быць;
- не кажы доўга;
- гавары толькі за сябе;
- крытыкуй думку, а не чалавека.

Далей мы ўсім колам пачалі высвятляць: што значыць быць упэўненай. І прыйшлі да высновы, што *ўпэўнена* чалавек дзейнічае тады, калі ён не сумняваецца, што ў яго ёсць права дзейнічаць і права на памылку. Вельмі цікавым было практыкаванне "Мае моцныя і слабыя бакі". Многія з нас са здзіўленнем заўважалі, што ў наборы якасцяў у нас шмат агульнага. Але пры гэтым мы ўсе – асобы, індывідуальнасці. Спадабалася нам і пераводзіць свае заганныя якасці у добрыя. Напрыклад:

– нерашучая – любіць абдумваць усебакова;

– пераменчывая – любіць новыя ўражанні;

– падпадае пад чужы ўплыў – неканфліктная.

Адразу павагі да сябе прыбаўляецца.

Самую ж вялікую цікавасць выклікала тэма "Уменне сказаць: "Не!". Бо ўсе мы не раз аказваліся ў сітуацыі, калі нехта намагаецца выкарыстаць цябе ва ўласных мэтах. І трэба ўмець адмовіць так, каб не выклікаць крыўду.

Напрыканцы трэнінгу кожная склала сваю "карту ўпэўненасці".

На другі дзень мы вызначалі сваё месца ў грамадстве, якое складваецца з трох сектароў: *дзяржава, бізнэс і недзяржаўныя арганізацыі* (так званы "трэці сектар"). Пашукалі свае месца ў трэцім сектары. І ўбачылі, што можам зрабіць (а многія ўжо робяць) шмат карыснага нават на адным энтузіязме.

І вось – апошняя пауза.

Падводзім вынікі нашага трэнінгу.

У самым пачатку семінара мы запісалі на вялікім аркушы паперы нашы чаканні. Высветлілася, што часу дарэмна ніхто не марнаваў. Усе чаканні і спадзяванні спраўдзіліся. Хтосьці набыў упэўненасці у сабе, нехта пашырыў кола знаёмстваў, а былі і такія, хто проста адпачыў з карысцю для сябе.

Два дні, праведзеныя разам, здружылі нас. Было вельмі карысна паглядзець на сябе збоку. Мы ўбачылі, што ў кожнай з нас ёсць тыя якасці, якія дапамогуць нам у нашых справах і стасунках з людзьмі.

Свет мяняецца да лепшага не сам па сабе, а ад таго, як змяняемся мы.

Людзміла КОКАШ.